

Kelme, una dècada en l'òrbita del PP

L'empresa il·licitana de roba esportiva Kelme retirava el patrocini al barcelonista Oleguer Presas l'endemà que aquest signara un article de premsa crític amb l'actuació de la justícia espanyola. La Generalitat Valenciana sustenta una firma els propietaris de la qual sintonitzen de ple amb el PP

El president Aznar, amb un barret de l'equip ciclista Kelme, desaparegut l'any passat, per culpa de la implicació en un presumpte cas de dopatge. El metge era el polèmic Eufemiano Fuentes.

La història de la crisi de Kelme, la mercantil d'Elx que fins els darrers anys de la dècada dels vuitanta liderava la producció de marques de sabates esportives, reflecteix, d'una banda, la imatge de la davallada del sector del calcer a les comarques del sud del País Valencià; però també –i de l'altra– una manera d'actuar típica dels darrers anys de govern del PP a la Generalitat Valenciana: l'intent de resoldre amb diners públics els problemes dels empresaris situats en l'òrbita dels governs d'Eduardo Zaplana i, en un altre nivell, ara, dels de Francesc Camps. Una història, la de la marca de l'empremta, al llarg dels darrers vint anys, d'acomiadaments, de fort endeutament, de pèrdues milionàries i d'inversions fallides a l'exterior que derivaren en els problemes dels germans Quiles, Diego i José, per mantenir el control de la societat que havien fundat anys enrere. Les aportacions de les administracions controlades pel PP han estat una ajuda bastant important, encara que no han estat suficients per millorar la situació de la societat.

I, al llarg d'aquests anys, la família Quiles no ha fet sinó tornar el favor fent costat de manera incondicional als populars, especialment, al sector zaplanista del PP al País Valencià. Allà on Zaplana o el president actual de les Corts, Julio de España, demanen la seua presència, allà hi ha presents els patrons de Kelme. La darrera prova d'aquesta relació entre la societat i els populars ha estat, sense cap mena de dubte, la decisió de retirar el patrocini al jugador del FC Barcelona Oleguer Presas, després que l'esportista, fent ús del seu dret a la llibertat d'expressió, mostrara els seus dubtes sobre la imparcialitat del tracte judicial que estava rebent el militant d'ETA Inaki de Juana Chaos. De seguida que es va aixecar la polseguera de la polèmica, l'empresa d'Elx féu públic un comunicat en què anunciava que retirava el seu suport al jugador del Barça.

Davant els problemes amb els diners, Kelme només mantenia la seua fama, a la darrera dels vuitanta i principi dels noranta, gràcies als èxits del seu equip ciclista. La situació econòmica, arran de la pèssima gestió de la marca il·licitana, va obligar l'empresa a arrossegar, amb l'únic objectiu de sobreviure, un

endeutament de 32 milions d'euros i unes pèrdues declarades que van arribar, per exemple l'any 2002, fins als 5,3 milions, incloent-hi les societats filials del grup. Les ajudes de l'administració del PP eren les que, d'alguna manera, facilitaven que la societat poguera mantenir el ritme de pagaments i despeses. De fet, sense anar més lluny, l'esmentat Julio de Espana, al llarg del seu mandat a la Diputació d'Alacant, dóna llum verda a una subvenció anual de 6,1 milions d'euros per a l'equip ciclista. A De España, un enamorat de l'esport de la bicicleta i de la boxa, era fàcil veure'l al costat dels Quiles seguint algunes de les curses en què participava l'equip, com ara el Tour de França.

També arribaren fins a Kelme diners de la Generalitat. L'Institut Valencià de Finances, aleshores sota el control absolut del president Eduardo Zaplana, va concedir un préstec de 9 milions d'euros a la marca il·licitana. Els diners de l'administració valenciana i de la Diputació suavitzaren la situació econòmica de Kelme, però únicament això. Res més. El futur no era bo. De fet, gairebé fins ara els resultats financers de la societat no són gens positius. Al contrari. Les dificultats van començar a principi de la dècada dels noranta quan els germans Quiles decideixen traslladar la fabricació dels seus productes lluny d'Elx, la ciutat on Kelme va nàixer. Els dos fundadors de l'empresa prenen el camí d'obrir producció a Rússia i a la Xina. La competència dels mercats asiàtics els obligà a buscar solucions per afrontar aquesta nova situació. Kelme intenta, d'aquesta manera, continuar la via oberta per la resta de marques que busquen cap a l'Orient molta producció i mà d'obra barata.

La marca d'Elx intenta adaptar-se a aquest nou escenari i, inicialment, com a mínim, la mercantil valenciana aconsegueix traure pit davant els grans gegants del mercat nord-americà. Però l'augment de la producció no camina en consonància amb les vendes. Kelme assoleix un nivell bastant important de facturació i millora la seua delicada situació financera, però les existències acumulades als magatzems puguen fins a un punt que la mercantil, davant una forta competència, no pot traure profit

Munich s'ofereix per calçar Oleguer

Munich, l'única marca catalana de calçat i material esportiu competitiva internacionalment, va aparèixer enmig de la tempesta empresarial i esportiva que va generar l'article publicat per Oleguer Presas en què criticava la politització de la justícia i la degradació de l'estat de dret espanyol, i posava com a exemple el cas de De Juana Chaos. Munich s'oferia per calçar el defensa blaugrana, i la proposta es feia a través del diari *Avui*. La justificació de l'oferta la donava el director de màrqueting, Xavier Verneda: "Li ho oferim no només perquè siguem una empresa catalana, sinó per interès comercial. Tenim una dotzena de jugadors de primera, i l'Oleguer ens interessa." De fet, el defensa blaugrana ja és conegut per la casa, des que jugava a la Gramenet, i fins i tot havia rebut anteriorment l'oferta de Munich, però ja tenia un contracte de patrocini amb Kelme. Munich també ha anunciat contactes amb el FC Barcelona, ja que el club comparteix els drets d'imatge amb el futbolista. Amb tot, Oleguer no vol parlar d'altres patrocinis fins que no quedi definitivament tancada la relació contractual amb Kelme, un procés que podria anar per llarg si el jugador emprèn accions legals.

Contactada per EL TEMPS, l'empresa catalana que va néixer a Sant Boi de Llobregat i que té al darrere un segle d'història, prefereix no fer més declaracions davant el rebombori que ha generat la seva oferta a Oleguer. Però malgrat algunes pressions rebudes i els atacs que ja han llançat els sectors més durs de la premsa digital espanyola, que conviden a boicotejar la marca catalana, Munich no farà marxa enrere.

Val a dir que a Catalunya també s'ha iniciat una campanya virtual de boicot a la marca d'Elx, a la vegada que es dóna suport a l'actitud valenta de Munich i proposa canviar la petjada amb les quatre ungles de Kelme per la famosa X del calçat català.

Gemma Aguilera

d'aquesta gran quantitat de productes, entre d'altres coses, perquè no troba prou compradors.

A final del segle passat, malgrat les ajudes públiques, la situació comença

a ser insostenible i Kelme inicia una etapa de conflictivitat laboral amb acomiadaments individuals, en un primer moment, i després per grups. Sota el patrocini de la Diputació, fins al 2003.

Els ciclistes de Kelme, amb Vicent Belda –destacat militant del PP a Co-continua– com a director esportiu, mantenen una important quota d'èxits esportius, però els productes dels germans Quiles prenen possessió de les prestatgeries dels grans centres comercials i de les botigues especialitzades sense trobar eixida. La decadència de la marca d'Elx comença a ser un fet a principi del segle XXI. Aquest és el moment exacte en què Zaplana ix a ajudar els germans Quiles i faculta l'Institut Valencià de Finances perquè faça una operació de tresoreria que els permeta continuar l'activitat. Per primera vegada, es nomenen uns gestors per a la societat que no duen el cognom Quiles.

La mercantil, per contra, sempre ha mantingut aquests darrers anys que la situació econòmica de l'empresa era estable i redueix el problema econòmic a la mínima expressió. Però, la muntanya cada vegada era més gran i era ben difícil, cada vegada més, pujar-la amb bicicleta. Amb la marxa de Julio de Espana d'Alacant cap a les Corts valencianes i l'arribada de Francesc Camps a la Generalitat començà, d'algun manera, a tancar-se l'aixeta dels diners públics, en gran mesura, a causa de la delicada situació financera del Govern del País Valencià. L'equip ciclista Kelme passà a tenir finançament del Consell i, a fi de rendibilitzar-lo com a promoció turística, comença a anomenar-se Comunitat Valenciana amb la marca de l'empremta com a segon patrocinador en atenció al fet que es tractava d'un dels equips degans del ciclisme arreu del món. Eren, però, les darreres pedalades del conjunt.

L'equip, fa poc més d'un any, es va veure implicat de manera directa en l'escàndol del dopatge en aquest esport. De fet, el Kelme, com a conjunt ciclista, va estar lligat a Eufemiano Fuentes, un dels principals implicats a l'operació Port. La divulgació d'aquests lligams va donar al Govern de Francesc Camps l'excusa perfecta per llevar-se de damunt un dels darrers vestigis dels governs zaplanistes. Era la caiguda, gairebé definitiva, d'una marca que ha viscut una dècada als peus de la maquinària del PP.

V. Santamaria

“Les millors vacunes contra la deslocalització són la internacionalització i la innovació”

Joan Trullén i Thomàs (Barcelona, 1955) és secretari general d'Indústria del Ministeri des de l'abril del 2004. Doctor en Ciències Econòmiques, és professor de la Universitat Autònoma de Barcelona i ha estat director del Consorci Universitat Internacional Menéndez Pelayo – Centre Ernest Lluch.

Joan Trullén visità Ontinyent (Vall d'Albaida) el passat 15 de febrer per participar en una jornada sobre el sector industrial a les comarques centrals valencianes organitzada per l'Ajuntament d'Ontinyent i l'Institut Ignasi Villalonga d'Economia i Empresa. En la seua participació, Trullén explicà que la nostra indústria tradicional es troba en un moment de transició, mentre s'adapta a un nou context en què ha crescut la competència internacional. La seua fórmula per adaptar-s'hi?: la internacionalització i la innovació.

—Atès el pes tan fort que tenen, a hores d'ara, en l'economia de l'euro-regió la construcció i el turisme, què es pot fer perquè les inversions tornen a la indústria?

—En primer lloc, reconèixer que la indústria és motor d'activitat econòmica i té futur, com ho fan els països més avançats d'Europa, com Alemanya o França. En conseqüència, tornar a situar la indústria en el lloc que li correspon. Nosaltres som industrialistes. Nosaltres som fermes convençuts que el sistema industrial serà un sistema potent en el segle XXI. Aquí no hi ha una transició

de l'agricultura a la indústria i de la indústria als serveis i dels serveis als serveis quaternaris, sinó que al segle XXI hi ha una agricultura avançada amb productes innovadors, intensa en coneixements, uns serveis avançats amb capacitat innovadora, uns serveis de tecnologies de la informació i la comunicació que afecten totes les àrees. Per tant, no hi ha enfront de la indústria un creixement d'altres sectors. El que hem de fer és donar suport a la transició industrial cap a indústries cada vegada de més valor afegit.

—Molts experts diuen que l'economia valenciana té dos models: Califòrnia (turisme com a primer sector econòmic, agricultura mediterrània potent, densa xarxa universitària i forta presència de les noves tecnologies) o Florida (grans projectes). Vostè qui triaria de tots dos?

—Jo triaria el model Ernest Lluch. El model de reconèixer la importància de la trajectòria industrial d'aquest país i de la necessitat de situar les ciutats industrials com Ontinyent i altres en la trajectòria d'adaptar-se a la competència internacional i, per tant, anar progressivament centrant la política econò-